

РЕШЕНИЕ

№ 4542

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4078** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63 в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 20.01.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 6087 по описа на СРС за 2021 г., Наказателно отделение, 98 – ми състав е отменено наказателно постановление № СО – 33 – Р – 21 – 03 – 032 / 04.03.2021 г., издадено от кмета на Столична община, с което за нарушение на чл. 209а, ал. 1, вр. с т. I. 7. от Заповед № РД – 01 – 657 / 25.11.2020 г. на Р. В. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН решението е обжалвано от кмета на Столична община, с искане да бъде отменено и да се потвърди издаденото НП. Наведеното касационно основание е за нарушение на материалния закон - чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, аргументирано в жалбата с доводи, че в мотивите към оспореното решение неправилно е прието, че не са спазени разпоредбите на ЗАНН. Твърди се, че в АУАН и в НП нарушението е описано правилно, дадена е точната правна квалификация и въпреки че в АУАН не е посочена заповедта на министъра на здравеопазването, то е описано какво точно не е изпълнила жалбоподателката, с което правото на защита не е накърнено. Претендират се

разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Р. В. А. – редовно призована, не се явява и не се представлява.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Според него решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК, вр. чл. 63в ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 21.01.2021 г., около 10:30 ч. в [населено място], Р. В. А. се намирала в търговски обект - шивашко ателие, на адрес: [улица]. Проверяващи служители от Столичен инспекторат установили, че жалбоподателката Р. В. А. при обявена извънредна епидемична обстановка в Република България с Решение № 325 от 14.05.2020 г. на Министерския съвет не е изпълнила въведена от министъра на здравеопазването противоепидемична мярка с т. I. 7. от Заповед № РД – 01 – 675 от 25.11.2020 г., тъй като нямала поставена еднократна или многократна предпазна маска за лице или друго средство покриващо носа и устата.

Във връзка с установеното нарушение свидетелката М. съставила на Р. В. А. АУАН № 21 – 03 – 032 / 21.01.2021 г., като приела, че е нарушена правната норма на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето. На 04.03.2021 г. въз основа на съставения АУАН от кмета на Столична община е издадено наказателно постановление № СО – 33 – Р – 21 – 03 – 032, с което на основание чл. 209а, ал. 4 от Закона за здравето за нарушение на чл. 209а, ал. 1, вр. с т. I. 7. от Заповед № РД – 01 – 657 / 25.11.2020 г. на жалбоподателката е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева.

За да отмени наказателното постановление съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са ограничили правото на защита на жалбоподателката. Според СРС не е спазено изискването за пълно, точно и ясно описание на всички факти и обстоятелства, очертаващи осъщественото нарушение и адекватното отразяване на правната норма субсумираща състава на нарушението, които съставляват гаранция за законосъобразно протичане на производството при обезпечена възможност на субекта на отговорността да реализира гарантираното от закона право на защита. В АУАН не е посочена заповедта на министъра на здравеопазването, с която е въведена противоепидемичната мярка, която е елемент от фактическия състав на нарушението. Това обстоятелство няма как да бъде посочено за пръв път в наказателното постановление, без да се наруши правото на защита.

Решението е правилно.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (Изм. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) гласи следното: Който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от 33 (в приложима редакция - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. В алинея 3 на същия текст от Закона за здравето са предвидени хипотези на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, а разпоредбата на ал. 4 предоставя правомощие на Министъра на здравеопазването да въвежда със Заповед временни противоепидемични мерки по предложение на Главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област, при обявена извънредна епидемична обстановка по чл. 61, ал. 1 33.

В съставения АУАН не е посочено с коя заповед на министъра на здравеопазването са разпоредени нарушените правила за поведение, а в процесното НП е посочена Заповед № РД-01-675/25.11.2020 г. на министъра на здравеопазването, с които са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. I. 7. от последната заповед, в сила от 27.11.2020 г., е въведено задължение за всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т. ч. кърпа, шал, шлем и др.), които се използват съгласно препоръките в приложение № 3. Ответникът по касация е установен на 21.01.2021 г. на закрито обществено място без поставена маска или защитно средство, покриващо носа и устата, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, въведени с акт по чл. 63, ал. 1 от 33.

Настоящият състав споделя извода на СРС, че АУАН не отговаря на изискванията на чл. 42, ал. 1 от ЗАНН, което е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на лицето. В АУАН следва да се съдържат законовите норми (законните разпоредби – вж. чл. 42, т. 5 ЗАНН), които са нарушени, а доколкото чл. 209а от 33 препраща към конкретна заповед, в която се съдържат правила за поведение, които именно са нарушени, то посочването ѝ е задължително. Още повече следва да се държи сметка, че в конкретния АУАН е посочено, че лицето не е изпълнило „заповедта по въведената противоепидемична мярка“, но без тя да се посочи конкретно. Основателно е посоченото от състав на СРС, че нарушителят има

право на защита по фактите от най-ранния етап на административнонаказателното производство.

Приемат се доводите на СРС, че съставът на нарушението е разпокъсан в повече от една разпоредба – чл. 209а, ал. 1 ЗЗ и съответно чл. 63 или чл. 63а от Закона за здравето (в решението е посочено ЗАНН, като вероятно се касае за техническа грешка). Това налага необходимостта да се направи съответна привръзка, което в конкретния случай не е направено.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд-София-град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.01.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 6087 / 2021 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.